

SPRÁVNÁ PARTA

a kouzelný míč

Daniel Kühnl

FRAGMENT

Správná parta a kouzelný míč

vyšlo také v tištěné verzi

www.fragment.cz

Doporučujeme další naše e-knihy:

Daniel Kühnl – Správná parta a zrušená kletba
Daniel Kühnl – Správná parta a tajemství přístavu
Daniel Kühnl – Správná parta a velký šaman
Robinson Crusoe – převyprávěla Jana Eislerová
Gulliverovy cesty – převyprávěla Jana Eislerová
Martina Drijverová – Ježíš a jeho příběh

Daniel Kühnl
Správná parta a kouzelný míč – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Věnování

Ten, kdo napíše knížku, ji většinou někomu věnuje. A víte proč, milé děti? Já to tedy vím: Je to proto, aby ušetřil peníze za dárky! Třeba k narozeninám. Místo bonboniéry dá tetě Máně z Holešovic do ruky knížku pro děti a řekne: „Věnoval jsem ti knihu.“ A v duchu si myslí: „Parádička, ušetřil jsem za bonboniéru, můžu si koupit něco pro sebe, třeba bavlněné ponožky nebo nové auto nebo tak něco.“

A já to taky tak udělám. Tetu Máňu pro tentokrát vynechám a věnuji tuto knížku Kájovi (už nedostane nic k svátku) a Toníkovi (ten to má zase jako vánoční dárek).

Kromě těch dvou rošťáků věnuji své vyprávění Dandě, Jirkovi Pírkovi, Mokombovi Mbembovi a taky samozřejmě Jardovi Dršňákovi, který se určitě alespoň trošku polepší, až dospěje. Znímám to z vlastní zkušenosti.

Ptáte se, proč věnuji tuto knížku právě jim? No třeba proto, že to jsou hrdinové našeho příběhu. Ale hlavně proto, že to jsou děti. Stejně jako vy. Což znamená, že tuto knížku věnuji nejen jim, ale i vám všem.

Panečku, to jsem ušetřil za dárky! Když si spočítám, že v naší zemi žije alespoň milión dětí, můžu si za ty prachy koupit přinejmenším pořádný párek v rohlíku. Takže: Já jdu na svačinu a vy obraťte list. Tam jsou mnohem lepší věci než tohle moje věnovací plácání.

Předkec

Milí přátelé,

kdysi dávno žil na světě jeden muž. Nejdříve to byl malý kluk, který chodil do školky a pak do školy. Časem se z něj stal mladý muž, oženil se a měl děti. Jak vyrůstaly, přestával být mladým mužem a stal se opravdovým mužem, protože se o své děti musel starat stejně, jako se i o něj kdysi starali jeho rodiče. Nakonec se stal dědečkem a byl z něho starý pán. Tak starý a zkušený, že si mohl dovolit říkat moudré věty.

Jednou z moudrých vět, které řekl, byla i tahle:

**„Malinko si vymýšlet, na tom není nic špatného.
Zvlášť, když se při tom nelže.“**

Naše knížka vypráví příběh Party kluků a koženého míče, a přesto není skoro vůbec o fotbale. Dokonce se za malou chvíli dozvíte, že v Partě kluků nejsou jenom kluci.

Nechtěl bych, abyste si hned od začátku našeho vyprávění mysleli, že vás chci nějak balamutit, nebo dokonce obelhávat. Držím se přesně toho, co řekl ten moudrý muž. Občas něco přibarvím nebo příkráším, ale lhát vám nebudu, nebojte se. To by pak nebavilo ani vás, ani mě.

Budu si jen tak trochu vymýšlet a vezmu vás k tomu vymýšlení sebou.

Takže pojdte rychle na to, ať nám něco neuteče!

Kapitola úplně první,

ve které si povíme, že členem Party kluků je i holka, a kde se dozvíme, že v Praze v Holešovicích jsou činžovní domy, které se číslují na přeskáčku. Dozvíme se také, že je tam velký přístav, ve kterém se naše parta schází.

Parta, o které si budeme vyprávět, byla úplně obyčejná partička. A zůstala by asi napořád úplně obyčejnou partičkou, kdyby se neobjevil kouzelný míč. Ale to už předbím. Nejdříve bych vám měl Partu kluků představit, že ano? To by se vlastně hodilo, abyste se konečně dozvěděli, s kým máte tu čest.

Jak už jsem řekl, v naší partičce nebyli jenom kluci. Začnu tedy členem Party kluků, který nebyl kluk. To dá rozum, že to byla holka! Jmenovala se Daniela, ale nikdo jí neřekl jinak než Danda. Měla kolem nosu čtrnáct pih. Jak to vím, že přesně čtrnáct? Inu, měla je spočítané a jednou za čas si je před zrcadlem přepočítala, aby měla jistotu, že jí nějaká nepřibyla nebo naopak nezmizela. Měla také dlouhé vlasy, které jí litaly na všechny strany. Už jste někdy slyšeli, že kdo má dlouhé vlasy, má krátký rozum? Nevěřte tomu, jsou to jen povídačky! Když si kluci nevěděli s něčím rady, Danda je většinou zachránila nějakým dobrým nápadem. Byla to prostě hezká a chytrá holka, na kterou nedali ostatní členové Party kluků dopustit.

Ostatní členové party? A kdo to vlastně byl, ptáte se.

Byli to dva kluci. Jmenovali se Kája a Toník a byli brá-
chové.

Kája byl starší než Toník. A protože byl také starší než Danda, je jasné, že byl z celé party nejstarší. Chodil do stejné školy jako Danda, ale o třídu výš. A když vám prozradím, že Danda byla třeačka, všichni už dávno víte, že Kája byl čtvrták. Kája byl fajn kluk, měl vždycky skvělé nápady a nikdy s ním nebyla nuda. Protože byl nejstarší a největší, byl velitelem party. To proto, že každá parta musí mít svého velitele. Kdyby ho totiž neměla, dělal by si každý, co by chtěl, a už by to vůbec nebyla prima parta, ale podivná sešlost, kde by každý dělal něco jiného, nikdo by nikomu nepomáhal a všichni by na sebe byli naštvaní, prostě hrůza.

Toník chodil teprve do druhé třídy. To, že byl nejmladší, ale vůbec nevadilo, protože uměl hodně rychle běhat, výborně plaval a moc rád si hrál s míčem. Už od malička bral Kájovi jeho nafukovací míč, kopal si s ním nebo házel, dokonce si na něj lehal a koulel se po něm přes celý dětský pokoj. O posledních Vánocích mu Ježíšek přinesl čepici s kšiltem. Toníkovi se tak zalíbila, že ji nosil skoro pořád. A můžu vám potvrdit, milí čtenáři, že mu docela slušela. Toník nikdy nezkazil žádnou legraci, ani žádné dobrodružství, které Parta kluků prožívala.

Všichni tři bydleli v Praze, ve čtvrti, která se jmenuje Holešovice. Málokdo ví, že Holešovice jsou vlastně poloostrov obklopený řekou Vltavou, která Prahou protéká. Je to část města protkaná různými tajemnými zákoutími a úzkými

tmavými uličkami. V Holešovicích se často dějí věci, o kterých zbytek světa nemá ani tušení. Však to poznáte z mého vyprávění.

Kája s Toníkem bydleli v Osadní ulici ve stejném domě jako Danda, akorát v jiném vchodě. Ten dům byl činžák. Víte děti, co je to činžák? Činžák je dům, ve kterém se platí činže, neboli nájem za to, že v něm můžete bydlet. Až vám někdy nějaký dospělý řekne, že jste protivní jako činže, nedivte se, že vás přirovnal zrovna k tomuhle divnému slovu. Platit činži je skutečně protivné, to se nedá popřít!

Nad vchodem do činžáku, ve kterém bydlela Danda, bylo na modré ceduli číslo 23. Nad vchodem, kde bydleli kluci, bylo číslo 25. A přitom byly oba vchody hned vedle sebe! Proč ale čísla vchodů nešla za sebou tak jak to má být? A kam se vlastně zatoulalo číslo 24? No přece naproti přes ulici! Je to tak skoro ve všech městech, schválně si toho někdy všimněte. Dveře domů, které stojí v jedné ulici vedle sebe, jsou číslovány na přeskáčku, vždy ob jedno číslo. Takže vedle čtyřky je šestka, vedle šestky osmička a tak dále, kdo má za sebou druhou třídu, mohl by jistě pokračovat sám. Zbývá čísla, která také určitě znáte, jsou vždy na druhé straně ulice. A proč tomu tak je? To nevím, nejspíš proto, že to vymyslel někdo dospělý. A dospělí, jak známo, mívají občas divné nápady.

Kája a Toník bydleli ve čtvrtém patře společně s maminkou a tatínkem. Měli moc hodné rodiče. Tatínek byl pilot a létal s velkými dopravními letadly do celého světa. Vždycky když se vrátil domů, vyprávěl klukům i mamince o mořích a oceánech a o dalekých zemích, kam létal, a pomáhal tak

lidem dostat se rychle třeba na druhý konec světa. A to je pěkná dálka. Kdo tam někdy byl, ten by vám to určitě mohl potvrdit.

Danda bydlela jenom s maminkou. Do Holešovic do činžáku se přestěhovaly teprve nedávno. Dandin tatínek byl také pilot a byl kamarádem tatínka obou kluků. Jednou však odletěl do Afriky a už se odtamtud nevrátil. Letadlo, se kterým tehdy letěl, záhadně zmizelo a nikdy se nenašlo. Danda ale věřila, že její tatínek žije a že se jen nemůže vrátit. Byla rozhodnutá vydat se ho hledat, až bude dospělá a našetří spoustu peněz, které ji ta daleká cesta bude stát. Nyní však Danda žila jenom s maminkou a moc peněz neměly. Určitě ne tolik, aby mohly odjet do Afriky. Byly dost chudé, a to není, milé děti, žádná velká legrace.

Dandě ale moc nevadilo, že mají málo peněz a že jí maminka nemůže koupit všechno, co by chtěla. Věděla, že když se bude ve škole dobře učit, vydělá jednou moře peněz. Pak bude mít nejen na to, aby se vydala hledat tatínka, ale bude tak bohatá, že její maminka už nikdy nebude muset pracovat a Danda jí bude moci koupit všechno, co bude chtít.

Nejprve tvořili partu jenom Kája s Toníkem. Mohli mít klidně partu, protože byli nejen bráchové, ale i kamarádi. Říkali si Parta kluků a vůbec jim nevadilo, že byli jenom dva. Dva sice nejsou žádná pořádná parta, ale kluci věřili, že se k nim časem určitě někdo přidá. Pak se přistěhovala Danda. Tatínek obou kluků, který byl kamarád Dandina ztraceného tatínka, znal dobře i Dandinu maminku a obě rodiny se brzy začaly navštěvovat. Kluci se s Dandou

rychle skamarádili. Když se potkají lidé, kteří si padnou do oka, není takové skamarádění žádný velký problém. Horší je, když si lidé z očí vypadnou – takový pád může totiž pěkně bolet. Jau!

Když už byli tři, stali se skutečnou partou. Jméno party ale nezměnili – Danda prohlásila, že se klidně mohou dál jmenovat Parta kluků, že jí to vůbec nevadí.

V Partě kluků bylo úplně jedno, jestli má někdo málo peněz nebo jestli je malý, jestli je kluk nebo holka. Protože to byla správná parta, všichni si pomáhali, o všechno se spravedlivě dělili a nikoho ani nenapadlo posmívat se tomu druhému jen proto, že něco nemá nebo že něco nedokáže. Kája, Toník a Danda byli prostě kamarádi se vším, co k tomu patří. Ale o tom vám budu ještě hodně vyprávět, to se nebojte. Uvidíte, že mi dáte za pravdu.

Každá správná partička má nějaké místo, kde se schází. Stejně tomu bylo i u našich kamarádů. Když se Kája s Toníkem vrátili ze školy, ukázali se mamince, na otázku „Co bylo ve škole?“ odpověděli, že „Nic!“ anebo „Jó, dobrý!“, pak seběhli dolů ze schodů, vyšli ven z domu a popošli k vedlejšímu vchodu, kde bydlela Danda, jak už jsem vám říkal. Kája zapískal na dva prsty a než byste napočítali do dvaceti sedmi a půl, byla Danda dole. Pak šli společně do Holešovického přístavu. V jedné staré lodi, se kterou už dávno nikdo neplul, měli parádní bunkr neboli schovávačku. Bylo to tajné místo, o kterém skoro nikdo nevěděl. Ze staré lodě se vydávali na tajné výpravy do přístavních zákoutí, pozorovali odsud výletní a rybářské lodě, jak

plují po Vltavě, a hráli si na honěnou a na schovávanou.

Co říkáte? Že slova jako poloostrov, loď, přístav nebo rybář do Prahy nepatří? Že se to spíš hodí někam k velkému jezeru nebo k moři? Tak to asi neznáte Holešovice! Jděte se tam někdy podívat a najdete tam všechno, o čem vyprávím.

Takže jsme si už řekli, že v Partě kluků byla i holka, že v Holešovicích je starý přístav a že se domy v Praze i v jiných velkých městech číslují na přeskáčku.

Myslím, že teď je ta pravá chvíle pro další kapitolu. Musím vám prozradit, jak se vlastně v Partě kluků objevil kožený míč, když už víte, že se nejedná o žádné fotbalové mužstvo, ale o tři kamarády, kteří se s vámi v této knížce podělí o mnohá napínavá dobrodružství.

Následuje kapitola druhá,

ve které si povíme, jak zamaskovat schovávačku, aby na ni nikdo nepřišel, a ve které prožijeme úspěšné odražení útoku nepřátelských pirátských part z Libně a Karlína. Také se poprvé objeví kožený míč, i když jen na malou chvíli.

Parta kluků, kterou tvořili naši tři kamarádi Kája, Toník a Danda, měla schovávačku neboli bunkr ve staré lodi v Holešovickém přístavu. Nemyslete si, že to bylo jednoduché, takovou loď najít! Dlouho hledali po celém přístavu tu správnou starou a nepotřebnou loď. Prošmejdili snad všechny kouty, než ji našli. Ale najít si úkryt a pak se v něm jako parta scházet, není, milé děti, to nejtěžší. To nejdůležitější a zároveň nejsložitější je uchránit si svůj bunkr před vetřelci, což byly v tomto případě jiné party, které čas od času do Holešovického přístavu přicházely. Ale abyste mi dobře rozuměli – Parta kluků nemusela schovávat svůj bunkr před jinými partami z Holešovic. V Holešovicích se všechny party navzájem znaly a věděly i o svých úkrytech. Šlo o to, ukryt své schovávačky před partami z Karlína a Libně, o kterých vám za chvíli budu vyprávět.

Starou loď, ať by byla jakkoli rozbitá nebo zchátralá, nemůžete jen tak ukryt, aby ji nikdo neviděl, to prostě nejde. Ale můžete ji zamaskovat. Proto ji Danda, která

uměla dobře malovat, natřela na zeleno, aby byla mezi trávou a listím lépe schovaná. V zimě ji zase přikrývali bílou plachtou, aby se tolik nelišila od sněhu. Ti z vás, kdo bydlí v Praze, si teď asi myslí, že už si moc vymýšlím, sníh v Praze přece není bílý, ale šedý, někdy i černý. To proto, že je tam spousta aut a že tam ještě hodně lidí topí uhlím. To věděli i naši kamarádi. Jenomže s plachtou je to stejné jako se sněhem – také dlouho nevydrží bílá, brzy je šedivá stejně jako sníh, takže vidíte, že nekecám. Kromě toho to nebyla obyčejná plachta, ale vyřazený padák, který dal klukům jejich tatínek, který byl pilot.

Stará loď byla prostě perfektně schovaná a kromě dětí z Holešovic o ní nikdo nevěděl. A to bylo dobře, jak brzy poznáte.

Zrovinka nedávno připluli přes řeku na starých veslicích kluci z Libně a Karlína. Karlín a Libeň jsou čtvrti Prahy na protějším břehu Vltavy. Party odtamtud podnikaly čas od času pirátské výpravy přes Vltavu do Holešovického přístavu. Tam přepadávaly party z Holešovic a házely po nich nahnílá jablka nebo po nich pálily ze stříkacích pistolí.

Děti z Holešovic už dávno přestalo bavit nechat se polívat vodou a zamazávat shnilými jablky, protože jejich maminky jim potom musely práť oblečení a děti dostaly vynadáno, že si na své věci neumí dávat pozor, že hned všechno zašpiní, kdo to má pořád práť, a já nevím co ještě. Proto se nedávno všechny holešovické party domluvily a nasbíraly dva pytle plné starých kaštanů, které se válely po celém Holešovickém přístavu ještě od minulého podzimu. Z pevných větví a gumových pásků si udělaly praky

a domluvily se, že až někdo z nich uvidí, jak se přes řeku blíží vetřelci z protějšího břehu, dá vědět všem ostatním partám, ty se sejdou u pytlů s kaštany a budou je z praků pálit na piráty, aby je odradily od jejich nekalých úmyslů. Pytle s kaštany byly ukryté pod plachtou z padáku, kterou používala Parta kluků jako zimní maskování. Teď bylo léto, takže plachtu nepotřebovali a mohli pod ni klidně ukrýt nachystanou municí.

Toho dne, o kterém vyprávím, vypluli karlínští a libeňští piráti hned po ránu směrem k holešovickým břehům. Těšili se, kolik si užijí legrace, až postříkají děti z Holešovic studenou vltavskou vodou.

Jelikož ten den byla sobota, byla Parta kluků už od rána ve svém úkrytu ve staré lodi. Hráli Člověče, nezlob se! a skvěle se u toho bavili. Najednou vykřikl Toník, který se právě díval na Vltavu přes popraskané kulaté okénko:

„Podívejte, přes řeku se blíží parta Jardy Drsňáka z Libně a Pirátská tlupa z Karlína!“

Kája s Dandou se nahrnuli k okénku a skutečně: spatřili dvě loďky se známými tvářemi kluků, kteří nikdy nenechali nikoho na pokoji a měli velkou radost, když mohli dětem z Holešovic provést nějakou lumpárnu.

Kája se podíval z okénka a řekl:

„Tentokrát si nenecháme líbit, aby nás Libeňáci a Karlíňáci jen tak snadno pokropili! Toníku, oběhni všechny party, které jsou právě poblíž, ať sem přijde co nejvíc dětí. My zatím s Dandou připravíme naši loď jako místo proti-útoků.“

Toník, který uměl strašně rychle běhat, vystartoval jako blesk a sháněl všechny holešovické party k jejich lodi, aby mohli společně zahájit obrannou palbu.

Kája s Dandou zatím otevřeli všechna okénka. Věděli, že z okének, která vedla přímo k řece, se bude nejlépe mířit na piráty, kteří se po přistání u břehu začnou vyloďovat a budou hledat, koho by postříkali ze svých stříkaček.

Pak přitáhli oba pytle s kaštaný do lodě a připravili si praky. Mezitím už k jejich lodi začaly přibíhat děti z ostatních holešovických part, které sehnal Toník. Za malou chvíli se u staré lodě shromáždilo přesně dvacet dětí, a to už byla pěkná síla. Poslední doběhl Toník celý udýchaný. Ovíval se čepicí jako vějířem a volal:

„Všichni, kdo byli v přístavu, už jsou tady. Víc nás tu není!“

Kája mávnul rukou a řekl:

„To nevadí, Toníku, i tak je nás dost. Teď mě všichni poslouchejte. Naše loď má deset kulatých okének. To znamená, že deset z nás si stoupne s praky a jedním pytle s kaštanů do naší lodě k okénkům a bude na Libeňáky a Karlíňáky pálit kaštaný z lodě. Ostatní si stoupnou do křoví na břeh a spustí palbu z houští. To by bylo, abychom je nezahnali zpátky!“

Jak Kája řekl, tak se také stalo. Deset dětí vlezlo do lodě k okénkům a deset si jich stouplo do křoví k řece. V tu chvíli piráti přirazili své veslice ke břehu. Bylo slyšet chraplavý hlas Jardy Drsňáka, jak říká:

„Piráti, až přistaneme, přivážeme lodě ke břehu, všichni si nabceme kapsy shnilejma jabkama a nabereme si vodu

hlavně - na - radky!

M